

Streda 24. februára 2016

Text: Žid 11, 8 – 16

⁸Vierou poslušol Abrahám, keď ho (Boh) povolal, aby sa vystáhoval na miesto, ktoré mal prijať ako dedičstvo. Vystáhoval sa, a nevedel, kam ide. ⁹Vierou sa usadil v zemi zaslúbenej ako v cudzej a prebýval v stánkoch s Izákom a Jákobom, dedičmi toho istého zaslúbenia. ¹⁰Očakával totiž mesto, majúce pevné základy, ktorého Tvorcom a Staviteľom je Boh. ¹¹A tiež Sára vierou nadobudla silu počať, hoci sa jej čas už minul. Pokladala totiž za verného Toho, ktorý dal zaslúbenie. ¹²Preto z jedného človeka, a to už neplodného, rozmnožilo sa ľudstvo ako hviezdy na nebi a piesok na morskom pobreží, ktorý nemožno spočítať. ¹³Títo všetci umierali vo viere a nedosiahli, čo im bolo zaslúbené. Len zd'aleka to videli, uvítali a vyznávali, že sú len cudzincami a pútnikmi na zemi. ¹⁴Lebo tí, čo takto hovoria, naznačujú, že hľadajú vlasť. ¹⁵A keby boli mysleli na zem, z ktorej vyšli, by mali dosť času vrátiť sa. ¹⁶Ale oni túžia po lepšej vlasti, to jest po nebeskej. Preto sa ani Boh nehanbí volať sa ich Bohom, veď im pripravil (nebeské) mesto.

Piesne: ES č. 237, 503

Zamyslenie nad Božím slovom:

Čo je najväčším úspechom v ľudskom živote? Každý jeden človek vidí ten svoj úspech v niečom inom. Pre veriaceho človeka je tým najväčším úspechom neodmysliteľne to, že spozná a do svojho srdca prijme Pána svojho života. Vierou a vo viere prijímame Božie zaslúbenia, ktoré sú prostredníctvom Biblie adresované aj nám. Text na dnešný deň sa začína slovami: „*Vierou poslušol Abrahám, keď ho Boh povolal, aby sa vystáhoval na miesto, ktoré mal prijať ako dedičstvo.*“ Sme my vždy ochotní a pripravení našou vierou prijať Božie povolanie? Dokázali by sme všetko zanechať a odísť do neznámej krajiny, cudzieho mesta, do prostredia, ktoré má priniesť požehnanie potomkom, ktorých nemám?! Možno by nasledoval výsmech. Na čo či na koho sa spoliehame my dnes? Abrahám sa len vďaka viere v Hospodina dokázal odpútať od všetkého, čo ho spájalo s miestom, kde žilo niekoľko generácií jeho predkov. S nejasnou predstavou o budúcnosti však celkom jasne rástla jeho viera. Jeho duchovný rast prechádzal rôznymi etapami, ktoré pre Abraháma vôbec neboli jednoduché. Opustiť všetko blízke, byť bez potomka, a pritom veriť v mnohopočetnú rodinu, a to vo veku, keď je to z ľudského pohľadu úplne nemožné, a napokon byť odhodlaný vlastnou rukou siahnuť na život tomu najvytúženejšiemu, najvzácnejšiemu – jedinému synovi... Či to nie je absurdné? Môže toto všetko Boh žiadať od človeka? Na čo je to dobré či potrebné? Pán Boh aj nás v našich životoch vedie rôznymi cestami. Neraz sa zdráhame, pochybujeme. Niekedy chce rozum vyhrať nad srdcom. A inokedy ľudia nás chcú presvedčiť, že ich rada je nadovšetko. A predsa Božie zaslúbenia, nielen v dobe Abrahámovej, ale i dnes pri nás, stále platia. Veď i Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, nám zaslúbil svoju stálu prítomnosť: „*Ajhl'a, ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta.*“ (Mt 28, 20b) Náš Pán Ježiš Kristus je s nami, sprevádza nás na našich životných cestách. Nestrácajme nádej ani vtedy, keď sa nám zdá, že pre nás niet žiadneho riešenia. Práve vtedy ešte intenzívnejšie a úprimnejšie prosme o Božiu pomoc, Božiu prítomnosť, o Boží zásah. Veď i my putujeme, podobne ako Abrahám, ale s tým rozdielom, že nie do neznáma, ale s pevnou vierou a istotou do Božieho kráľovstva. Amen.

Modlitba:

Drahý Pane Bože, ďakujeme Ti, že my ako Tvoj ľud sa smieme na Teba obracať v každom čase. Ty nás dokonale poznáš a žiadny náš úmysel, ani ten najtajnejší, nemôžeme pred Tebou skryť. Odpusť nám, že neraz sme pochybovali o Tvojich zaslúbeniach, a Ty si sa predsa pri nás dokázal ako mocný Pán. Do Tvojich svätých rúk odovzdávame svoje životy. Sprevádzaj nás v radošti, starostiach, bolestiach i žiaľoch a raz po časnej púti nás preved' k sebe do večnej radosti. Amen.

Mgr. Pavol Štefek, zborový farár v CZ ECAV Častkov (MYS)